

926.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 grudnia 1925 r.

dotyczące zmian w rozporządzeniu z dnia 25 sierpnia 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa.

Na zasadzie art. 34 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. № 65 poz. 635) zarządza się co następuje:

§ 1. § 4. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 850) otrzymuje brzmienie następujące:

1. „Podstawę do odróżnienia piwa pełnego, piwa dubeltowego i piwa mocnego stanowi zawartość w piwie ciał stałych, rozpuszczalnych, pochodzących z użycia słodu i cukru (zawartość ekstraktu) odniesiona do odpowiadającej temu piwu brzezki podstawowej niesfermentowanej (po wychłodzeniu) i wyrażona w stopniach cukromierza przy ciepłocie normalnej $+ 20^{\circ} \text{C.} = + 16^{\circ} \text{R.}$ Przepisy o używaniu cukromierzy zawarte są w załączniku E do § 72.

2. Do 31 grudnia 1929 r. zezwala się na używanie cukromierzy używanych dotychczas a legalizowanych przy ciepłocie normalnej $+ 17\frac{1}{2}^{\circ} \text{C.} = + 14^{\circ} \text{R.}$

§ 2. W ustępie 4 § 53 po słowie „temperaturze” wstawia się: „ $+ 16^{\circ} \text{R.} = + 20^{\circ} \text{C.}$, względnie”.

§ 3. W § 67 wstawia się pomiędzy ustęp pierwszy a drugi, następujący ustęp:

„W składach hurtowych wolno spuszczać piwo z beczek otrzymanych z browaru do mniejszych naczyń tylko za piśmiennem upoważnieniem przedsiębiorcy browaru. W takich wypadkach należy zaznaczać na naczyniach napełnionych w składzie firmę i adres składu. Nie zabrania się przytem oznaczać na etykietach lub w inny sposób również firmę browaru, z którego spuszczone piwo pochodzi”.

§ 4. Ustęp 3 § 73 otrzymuje brzmienie następujące:

„Obliczanie wysokości zaniku odbywa się stale co trzy lata, częściej tylko wówczas, gdyby zachodzące szczególne okoliczności tego wymagały. Na podstawie tego obliczenia i wyników sprawdzenia zapasów ustala się corocznie dla każdego browaru normę dopuszczalnych zaników”.

§ 5. W § 6 załącznika C po słowie „ciepłocie” wstawia się:

„ $+ 16^{\circ} \text{R.} (+ 20^{\circ} \text{C.})$, względnie”.

§ 6. § 3 załącznika E do § 72 otrzymuje brzmienie następujące:

„Po takim przygotowaniu bada się niezwłocznie próbę cukromierzem.

W tym celu doprowadza się próbę do ciepłoty $+ 20^{\circ} \text{C.} (+ 16^{\circ} \text{R.})$ względnie $+ 17\frac{1}{2}^{\circ} \text{C.} (+ 14^{\circ} \text{R.})$. Cukromierz winien mieć podziałkę z dokładnością 0.1% i skalę od 0 do 14, względnie od 13% do 26% wagowych, z odstępami podziałki około 1.4 mm.; baryszówka powinna mieć średnicę w świetle około 40 mm.”.

§ 7. W § 5 tegoż załącznika po słowie „ciepłocie” wstawia się:

„ $+ 20^{\circ} \text{C.} = + 16^{\circ} \text{R.}$, względnie”.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*